

Когато въ септемврий 1933 г., бившиятъ американски пълномощенъ министъръ Шумейкъръ, напускаше България, последнитѣ му редове отъ Варна бѣха:

„Когато напускахъ вече голѣмия пазаренъ площадъ, двама руси селяни впрѣгаха единъ чифтъ дребни, космати черни кончета. Наблизо стояха женитѣ имъ . . . Високи, прави, съ неподвижни черти на лицето, като да сж изрѣзани отъ пѣсчаника на околнитѣ хълмове, тѣ представляваха една картина на красота, която никога не може да се забрави.

България е чудесна страна . . . За да бжде разбрана въ всичкото си величие и здрава стойностъ, трѣбва да познавате нейнитѣ селяни, най-храбритѣ отъ храбритѣ“.

По едно чудно съвпадение, преди нѣколко дена, жената на сегашния пълномощенъ министъръ г-жа Ърлъ, която престоя въ България само нѣколко седмици, връщайки се въ Съединенитѣ щати, още при пристигането на парахода въ Нью-Йоркъ е заявила:

„Въ България се намиратъ най-красивитѣ мѣста въ свѣта и най-добритѣ хора, които могатъ да се срѣщнатъ.“

Има сѣнки, има недостатъци; но днешна България е изградена само въ шестъ десетилѣтия свободно сжществуване.

На утрото на ужасния день — погребението на Йовкова, азъ се отправихъ за Св. София, за да се